

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

2. Ex inductione omnium sæculorum, quibus quicumque Romano Pontifici
ontemperabant, pro Orthodoxis

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

tantum navigationi quaerendum esse, & dum navis adhuc in portu est, aut prope littus, non vero navi in altum provec̄ta, & ventis ac tempestate jactata. *Nec obstat*, non amplius opus esse Capite ac Pastore visibili, Ecclesia jam constituta, & Petro, aliisque Apostolis per scripturas loquentibus; nam de ipso scripturarum sensu & interpretatione summa concertatio est, nec aliunde tot haereses natae, prolataeque, quam ex falsa scripturarum explicatione; unde, ut insistam praelibatae similitudini, sicut ad felicem, securamque navigationem non sufficit, chartas hydrographicas, cursumque stellarum ante oculos poni navigantibus, nisi unus sit Gubernator, qui & eas intelligat, & cursui, ac necessitati aptare noverit, suoque Imperio ac directione reliqua servitia, remigesque in officio contineat; ita in Ecclesia DEI, in qua tot quotidie naufragia animarum, ac fidei, parum est, mysteria Religionis chartis inscriptas esse; nisi alius sit, qui eas certo interpreteatur, & cui omnes fideles sine ulla erroris suspitione obedire teneantur, alioquin quam timida erit, & anxia Religio, semper videl. aut cadens, aut casum expectans? Haec omnia probant, Privilegium Infallibilitatis non soli Petro, sed omnibus ejus successoribus necessarium esse: & Patres, qui de Petro loquuntur, non de persona, sed de officio Petri, ac Dignitate loqui, sicque de omnibus Romanis Pontificibus, ad quos Dignitas & officium transit. Deinde Patres loquuntur de integri ac praecipuo Ecclesiae Romanae privilegio, nullis alijs Ecclesijs concessio; at nullum esset peculiare privilegium, si id tantum vellent, Petrum, Leonem, & Coelestinum, paucosque alios in tradendis fidei dogmatibus nullo errore corruptos fuisse; quae est enim Ecclesia toto Orbe terrarum, quae vel Apostolos fundatores non habuerit, vel alios Episcopos immaculatae fidei? Non ergo esset hoc speciale Privilegium Romanae Ecclesiae, si Patres de uno tantum, aut altero Pontifice intelligantur, aut de solo Petro.

II. *Secundo.* Accedit praxis, ususque Ecclesiae perpetuus, qui hanc ipsam Romanorum Pontificum infallibilitatem multis ex capitibus evincit; nam quicumque a Pontifice Romano in rebus fidei decreta & definita non recepisset, sed ijs obluatus esset, pro haeretico & Schismatico habitus est, & ab Ecclesiae communione praecisus. Ita rem se habere Patrum testimonia in medium prolata certum, palamque facient, Ante

Anno CIX. Passus est S. Ignatius Apostolorum discipulus, qui epistolâ ad Romanos, postquam Ecclesiam Romæ existentem vocasset: *DEO dignam, decore dignam, merito beatissimam, dignam laude, dignam, quâ quis potitur, castissimam & præcellentem dilectione Christi, spiritu plenam, &c.* Postea circa medium loquens de Cleto & Clemente successoribus Petri: *Quj igitur, inquit, his non obedit, atheus prorsus, & impius est, & Christum contemnit, & constitutionem ejus imminuit.* Ubi nota, Ignatium loqui non de solis Clemente, & Cleto, sed de omnibus Petri successoribus, ut significant ea verba: *Constitutionem Christi imminuit.* Constitutio verò Christi, videl. *Super hanc petram, &c. Tibi dabo claves Regni cælorum, &c.* complectitur non solum Petrum, sed omnes ejus successores, ut constans est omnium Catholicorum sententia.

Anno CCLXI. S. Cyprianus martyrium subiit. Is libro 4. epist. 9. ita scribit: *Qui Cathedram Petri, supra quam fundata est Ecclesia, deserit, in Ecclesia se esse non confidat.* At Cathedram Petri deserit, qui, quæ Petrus, Petrique successores ex Cathedra definiunt, acceptare renuit; quid enim est aliud Cathedram deserere? aut si Cathedra Petri errare potest, cur non æquè Cathedram Petri, ac Cathedram Pauli, Jacobi, Joannis, aliorumque deserere liceret? quisquis enim errare potest, deserit potest, nec fidem meretur; nec ob aliam causam Infallibilitas Romanæ Cathedræ negatur, quàm ut eam impunè liceat deserere. *Neque dicas, S. Cyprianum de ijs tantum loqui, qui Cathedram Petri in omnibus, non verò, qui in uno tantum, alteroque articulo ab ea deficiunt.* Hæc enim evasio ridicula, & vana est. Nam qui docent, Cathedram Petri errare posse, non tantum in uno, alterove, sed in omnibus utcunque libuerit deserunt. Cum enim dicis, Pontificem ex Cathedra docentem errare, fallique posse in exponendo vero scripturæ sensu, rebusque fidei decidendis, quæro, an in omnibus? Si in omnibus, ergo apertè sequitur, posse in omnibus deserri, sicut potest in omnibus errare. Si in uno tantum, alteroque, quæro, in quo possit errare, & in quo non possit? & cur in uno magis, quàm in altero? & quam ob causam voluerit Christus in uno potius esse infallibilem, quàm in alio, cum tamen oporteat, Ecclesiam, & consequenter Ecclesiæ Magistrum, & Pastorem non in uno tantum, altero-

que, sed in omnibus, quæ ad fidem pertinent, erroris expertem esse? Quid, rogo, proderit, unam hosti portam occludere, aliâ patente? unum venenum respuere, aliud admittere? fundamentum Ecclesiæ una ex parte firmum, solidumque esse, aliâ infirmum, acruinæ obnoxium? Deinde nullus unquam fuit, eritque hæreticus, qui in omnibus fidei articulis à Cathedra, & doctrina Romanorum Pontificum recesserit, non Arrius, non Pelagius, non Nestorius, non Lutherus, non Calvinus; frustra ergo & sine causa diceret Cyprianus: *Qui Cathedram Petri deserit, in Ecclesia non esse;* quippe de casu loqueretur, qui nunquam contigit, & nunquam contingere potest. Imò si Patrum testimonia consideres, luce meridiana clarius erit, eos de particularibus tantum casibus loqui, non verò de ijs, qui universim, omnique ex parte, & quoad omnes fidei articulos à Cathedra Petri deficiunt. *Næque dicas,* Cathedram Petri deferendam non esse, quando ex præscripto sacræ scripturæ, verbique divini aliquid docet, in hoc enim casu, non verò in alijs esse infallibilem. Verum quidem est, nunquam debere Romanum Pontificem aliquid docere, quod scripturæ, & veritati adversetur, sed quæstio est, utrum possit hujusmodi aliquid contra scripturam, & veritatem docere? nam si potest, frustra ex Cathedra Petrus clamabit; dicam enim, quoties libebit, ejus doctrinam cum scripturis pugnare, nec unquam scripturæ, & rationes deerunt ad id confirmandum, sicut nec Arrio, nec Luthero, nec alijs hæreticis omnibus defuere. Quando, rogo, lis finietur, si ex partium arbitrio pendeat, declarare, sententiam à Judice prolatam contra leges pugnare, & ideo nec obligare? Nec Cyprianus de Privilegio Cathedræ, sed sacræ scripturæ loqueretur, (quemadmodum quod hederæ plantæ implicita sursum, & in altum feratur, non est proprietas hederæ, sed plantæ) cum tamen constet, loqui de Privilegio Cathedræ. Et frustra diceret Cyprianus: *Qui Cathedram Petri deserit, non esse in Ecclesia,* si crederet, Cathedram Petri errori subjctam esse, & tunc solum non deferendam, cum constet, eam nihil aliud docere, quàm quod docet Scriptura; hoc enim non tantum Cathedræ Romanæ privilegium est, sed etiam Constantinopolitanæ, Alexandrinæ, Mediolanensis, imò omnium Episcoporum, & Sacerdotum, ac etiam cujuslibet privati Doctoris, ut videli-

videlicet errare non possint, nec deferri debeant, quoties & quando aliquid scribunt, docentque sacræ Scripturæ consentaneum; In hoc ergo sensu æquè dicere poterat Cyprianus: *qui Cathedram Cathaginensem, Mediolanensem, imò Tertulliani, & Origenis deserit, in Ecclesia se esse non confidat.* Quæ omnia quàm sint absurda, nemo non vider. Hæc observatio sequentibus quoque Patrum testimonijs aptanda est, ne oporteat idem sæpiùs repetere.

Anno CCCLXVIII. Obijt Opratus Milevitanus, qui libro 2. contra Parmenionem hæc habet: *Negare non potes, scire te, in Urbe Romæ Petro primò Cathedram Episcopalem esse collatam, in qua una Cathedra unitas ab omnibus servaretur, ut jam Schismaticus, & peccator sit, qui contra singularem Cathedram alteram collocaret.* Si unitas ab omnibus cum Cathedra Petri servanda est, oportet ergo, eam Cathedram esse infallibilem, alioquin ab ea discordare liceret: ubi verò est discordia, ibi utique non est unitas doctrinæ; & cur potiùs in Cathedra Petri sit *unitas doctrinæ ab omnibus servanda*, si æquè ac aliæ Ecclesiæ Cathedra Petri errare possit? Et rursùs si Schismaticus est, qui contra singularem Petri Cathedram aliam collocat, quæro, an ab hac nota eximi possint, *qui contra Cathedram Petri aliam Cathedram in Concilio collocant*, quales fuerunt Basileenses? Quæro etiam, an qui contra Cathedram Petri, & contra sacrosancta Innocentij XI. decreta, & Diplomata, Regaliam extendi prohibentis, eandem Regaliæ extensionem approbârunt, quique ideò Pontificem falli, ac errare posse docuerunt, ut, quoties luberet, eum possent erroris arguere, aliàmque doctrinam Pontificiæ doctrinæ oppositam docere? quæro, inquam, an ij contra Cathedram Petri non aliam Cathedram collocent? quid enim est aliud alia Cathedra, quàm alia doctrina? Nam si velint tunc tantùm Cathedram contra Cathedram collocari, quando Pontifici legitimè electo alius Pontifex opponitur, nihil hîc speciale Cathedræ Romanæ concederetur. Rursus si Schismaticus est, qui doctrinæ à Cathedra Romana traditæ aliam doctrinam opponit; ergo oportet, doctrinam Romanæ Cathedræ esse infallibilem; nec enim Schismaticus dicit potest, qui doctrinam probabilem quidem, sed tamen adhuc incertam, ac errori obnoxiam amplecti renuit.

Anno CCCXCII. Obijt S. Ambrosius, qui in Oratione funebri de excessu fratris sui Saryri: *Advocavit*, inquit, *Saryrus Episcopum*, nec ullam veram putavit, nisi solius fidei gratiam, percunctatusque est ex eo, utrumnam cum Episcopis Catholicis, hoc est, cum Romana Ecclesia conveniret? Et epistolâ II. ad Ageruchiam: *In omnibus Romana Ecclesia formam, & typum sequimur*. Si ergo ex mente Ambrosij unum, idemque est: *Cum Ecclesia Catholica, & cum Romana Ecclesia convenire*; sequitur, eum, qui non convenit cum Ecclesia Romana, multo magis, qui ab ea positivè in rebus fidei dissentit, ne quidem cum Ecclesia Catholica consentire, & consequenter Schismaticum esse. Ergo oportet, doctrinam Ecclesiæ Romanæ, hoc est, Romani Pontificis à Cathedra pronuntiantis, omninò infallibilem esse, alioquin cur ab ea dissentire non liceat, si errare potest?

Anno CCCCXXX. Obijt S. Augustinus, qui epistolâ 157. in verbis, inquit, *Apostolica Sedes tam antiqua, atque fundata, certa & clara est Catholica fides, ut nefas sit dubitare Christianis*. Si doctrina & decreta fidei Sedis Romanæ sunt certa, si, qui de illis dubitat, non est Christianus, sed nefarius, ergo doctrina Sedis Romanæ est infallibilis, alioquin & dubitare de illa liceret, nec magis nefarius esset, indignusque nomine Christiano, qui illam, quàm qui Constantinopolitanæ, aut alterius Sedis decreta respueret.

Anno CCCCXXX. Obijt S. Hieronymus, cujus hæc sunt verba epist. 57. ad Damasum Pontificem: *Ego Beatitudini Tuae, id est, Cathedra Petri communionem confocior, super illam Petram adificatam Ecclesiam scio. Quicumque extra hanc domum agnum comederit, profanus est, si quis in Arca Noë non fuerit, peribit regname Diluvio. Quicumque tecum non colligit, dispergit, hoc est, qui Christi non est, est Antichristi*. Observa, unum idemque esse apud S. Hieronymum, Cathedram Petri (qui utique errare non potest) & Cathedram Pontificis Romani; & qui cum Pontifice Romano non colligit, hoc est, contrariam ab eo in rebus fidei sententiam tenet, non esse Christi, sed Antichristi, nec intra arcam Noë, (hoc est, in Ecclesia) sed extra illam, hominemque profanum esse. Quæ utique dici non possunt, nisi de doctrina certa & infallibili. Idem Hieronymus in expositione Symboli: *Si autem hæc nostra Confessio Apostolatus Tui iudicio comprobatur, quicumque me culpate voluerit, se imperitum, vel malevolentem, vel etiam non Catholicum, non me hæreticum comprobabit*.

Anno

Anno CCCCXXXII. S. Cœlestinus I. Pontifex Maximus extinctus est. Hic epist. ad Episcopos Galliæ hæc habet: *Satis sufficere credimus, quidquid secundum prædictas regulas Apostolica Sedis nos scripta docuerunt; ut prorsus non opinemur Catholicum, quod apparuerit præfixis sententijs esse contrarium.*

Anno CCCCXLIV. Moritur Cyrillus Alexandrinus. Hic epist. ad Cœlestinum ita scribit: *Quavis hæc ita se habeant, non prius tamen Nestorij communionem confidenter deserere ausi fuimus, quàm hæc ipsa Pietati Dei indicaremus. Digneris proinde, quid hic sentias, declarare, quòtquidò constet, communicarène nos cum Nestorio oporteat, an verò liberè eidem denuntiare, &c.* Nestorius gravissimis scripturæ, Patrùmque testimonijs premebatur, & tamen non palàm constabat, communicare cum illo, an secùs oporteret; idque ex sententia Pontificis unicè pendeat, ut patet ex allegata Cyrilli sententia; itémque ex alia Hieronymi epistola 58. ad Damasum: *Si rectum putatis, tres hypothesis cum suis interpretationibus debere nos dicere, non negamus, sed mihi credite, venenum sub melle latet.* Si ergo sententia Pontificis, & cum ea consensus est nota veræ & Catholicæ Religionis, sequitur, esse infallibilem, & erroris expertem; doctrina enim falsa & incerta non potest esse signum veræ & indubitatæ fidei.

Anno CCCCLXI. S. Leo Magnus mortem oppetiit. Is epist. 87. ad Episcopos Viennensis Ecclesiæ: *Prædicationis Evangelij Sacramentum ita Dominus ad omnes Apostolos pertinere voluit, ut in Beatissimo Petro Apostolorum omnium summo principaliter collocaret, ut ab ipso, velut quodam Capite, dona sua, velut in corpus omne, diffunderet, ut exortem se mysterij esse divini intelligeret, quisquis ausus fuisset à Petri soliditate recedere.* Neque dicas, S. Leonem loqui de sola Petri persona, non verò de illius successoribus. Nam ex contextu ejus Epistolæ palàm est, S. Leonem hanc ipsam Petri prærogativam ad omnes ejus successores extendere. Deinde si personam Petri consideres, prout tantùm Apostolus erat, non magis ejus doctrina in rebus fidei infallibilis erat, atque à DEO inspirata, quàm aliorum Apostolorum; & ideò S. Leo, ut patet etiam ex ejus verbis, loquitur de Infallibilitate S. Petri, non ut Apostolus erat, sed ut Caput Ecclesiæ, & consequenter de Infallibilitate Dignitati annexa, quæ perpetua est, & ad omnes Petri successores transmissa; idque jure meritò, cum Ecclesiæ non primâ tantùm sui ætate, sed semper & perpetuò visibili Capite, fun-
Z
damento

damento solido, ac Judice controversiarum indiguerit; oportuit ergo Infallibilitatem in bonum ac ædificationem Ecclesiæ Petro concessam non cum ipso Petro interire, sed in ejus successores perpetuari.

Anno DXLIX. S. Pelagius Papa Augustinum citans: (a) *Contra Apostolicam Sedem temerè credentes, pessima dividit opinio, quod Schisma specialiter esse denuntiat Augustinus.*

Anno DXLIX. Patres Concilij Aurelianensis in Gallia: *Quas etiam Sceleratas Sedes Apostolica condemnat, similiter cum suis auctoribus & sectatoribus execrantes anathematizans, rectum atque Apostolicum in Christi nomine fidei ordinem predicantes.*

Anno DCCCLXXVIII. Patres Concilij Trecentis æquè in Gallijs habiti: *Judicium vestra auctoritatis, quod privilegio Divi Petri & Sedis Apostolica protulistis, voto, voce & unanimitate nostrâ persequimur, scilicet quos excommunicastis, excommunicamus, quos ab Ecclesia abjecistis abjicimus. Sententia ergo Pontificis est infallibilis auctoritatis; quomodo enim dignus esset Ecclesiâ excludi, qui dubiæ, incertæque doctrinæ fidem non adhiberet? Et nota illa verba: Judicium vestra auctoritatis, quod privilegio Divi Petri, & Sedis Apostolica protulistis, &c. Quæ omnino significant, infallibilitatem judiciorum Apostolicorum in rebus fidei fundari in privilegio Divi Petri, Sedisque Apostolica, sicque esse perpetuum, & ad omnes Pontifices, Petrique Successores pertinere.*

Anno DCCCXLIII. Gregorius IV. Pontifex Maximus epist. ad universos Episcopos, prout habetur c. *præceptis d. 12. Omnis Sanctæ Religionis relatio ad Sedem Apostolicam quasi ad Caput Ecclesiarum debeat referri, & inde normam sumere, ubi sumpsit Originem, cujus auctoritatis sanctionem omnes teneant Sacerdotes, qui nolunt ab Apostolica Petra, supra quam Christus universalem fundavit Ecclesiam, societate divelli.*

Anno MLXI. S. Nicolaus Papa II. in epistola ad Mediolanenses, & habetur in c. omnes d. 22. *Fidem violat, qui adversus illam agit, quæ mater est fidei, & illi contumax invenitur, qui eam forsitan non cumctis Ecclesijs prætulisse invenitur.*

Anno MLXXXV. Gregorius VII. in dictato Canone 26. *Catholicus non habeatur, qui non concordat Romana Ecclesia. Scio, apud aliquos Gal-lorum Gregorium VII. non bene audire, quippe nimis severitatis*
accu-

(a) Habetur in decr. Grat. c. quon. 24 q. 1.

accusatum (severitatem enim in Pontifice appellant, quam in aliquo suorum Judicum animi magnitudinem, in Senatore invictam fidelitatem appellarent) sed cum Gregorius nihil aliud dicat, quam quod alij sancti Patres & pontifices dixerunt, non potest in Gregorio in dubium ea sententia vocari, quam ab alijs sanctis Patribus hausit; alioquin poterit Gregorius dicere, quod olim S. Hieronymus epist. 77. *Quid unum hominem exceptis socijs criminantur? strivus tenuiter sunt, non est alvei culpa, sed fontis.*

Anno MCLXVII. Hugo Eucherianus de Process. Spiritus Sancti l. 3. c. 10. qui habetur in Bibliotheca Patrum: *Æquum est, ratum habere, quod tanta Ecclesia decernit, quod tantus Pontifex annuntiat; qui autem prima Sedis, in d' totius Orbis Præfuli resistunt, Christi dispositioni resistunt, & nisi resistant, contumacia judicio plecentur. Quicumque Christi naviculam spernit, incaute navigat; & nisi plumbeas moles pervicacitatis abiciat, influent maria.*

Anno MLIV. S. Leo IX. epistolâ ad Michaëlem Patriarcham Constantinopolitanum: *Quid hoc monstri est, frater charissime? Romana Ecclesia adeo non est sola, vel, sicut tu putas, una, ut in toto orbe terrarum quæcumque natio dissentit superbe ab ea, non sit jam dicenda, vel habenda Ecclesia aliqua, sed omnino nulla, quin potius Concilium hæreticorum, aut Convenculum Schismaticorum, & Synagoga Sathana.*

Anno MCMXIV. S. Ivo Carnorensis epistolâ 8. Cujus judicij & Constitutionibus obviare est hæretica pravitas notam incurrere. Loquitur Ivo de quodam judicio prolato ab Urbano II. extra omne Concilium Oecumenicum.

Anno circiter MCC. Goffridus Vindocinensis epist. 30. Eodem spiritu, quo dicente & lex prima per Moysen data est, & per Christum secunda, & Apostolica Sedes Canones dedit, & ipso inspirante exposuit. Si quis igitur Apostolica Sedi in Canonum expositione contrarium sentit, non sapit, quicumque est ille, sed desipit, non cultor, vel expositor divina legis, sed insidiator & oppressor induentur agnoscitur.

Ex his Patrum, etiam primorum seculorum, sententijs manifestum est, eos, qui in rebus fidei Summorum Pontificum Decreta non recepissent, pro hæreticis ac Schismaticis ab Ecclesia habitos esse, & consequenter infallibilem esse Summorum Pontificum auctoritatem; si enim falli possent, eorum Decreta ad Fidem non pertinerent; si ad Fidem non pertinerent, ergo qui contra illa

fentiret, hæreticus non esset, hæresis enim est peccatum fidei oppositum; nec incerta & dubia sub pœna hæresis, & schismatis credere teneor; fides enim est de certis & infallibilibus, non de incertis, dubiisque.

Néque dicas, Patres loqui de Pontificum Decretis ab Ecclesia receptis. Nam *Primo* ex contextu allatorum testimoniorum constat, Patres loqui de Decretis Pontificum recens editis, & nondum totâ Ecclesiâ vulgatis, & consequenter necdum in Ecclesia receptis; nec Patres ullam mentionem faciunt de necessario Ecclesiæ consensu, ut legentibus patet; gratis ergo, & sine ullo fundamento id dicitur; & mirum est, Adversarios tanto strepitu Patres inclamare, & quando postea Patrum auctoritate opprimuntur, ad tergiversationes fugere nullo Patrum testimonio nixas. Agite enim, quis Augustinus, quis Ambrosius, quis Hieronymus dicit, Decreta Pontificum in causis fidei rejici posse, donec Ecclesiæ consensus accedat? Quid si nullus dicit, ut planè nullus dicit, nec produci aliquis potest, quis pudor est, vos, qui singulis paginis ad Patres vano terrore provocatis, in re tanti momenti sine Patribus loqui? & cum nos non manipulos tantum, sed agmina Patrum producamus, istorum auctoritati distinctiunculas opponitis apud vos natas, repertâque eludendæ veritati, perindè ac si Patres dicant, quidquid vos fingitis.

Secundo. Si certitudo Decretorum, quæ Pontifices in causis fidei ediderunt, à consensu Ecclesiæ penderet, ergo non Ecclesia in Petro, ejusque successoribus fundatur, sed potius Petrus in Ecclesia fundatur, nec Petrus erit fundamentum Ecclesiæ, sed Ecclesia potius erit fundamentum Petri; id verò tam apertè sacris litteris, Patrumque testimonijs repugnat, ut nihil magis; semper enim Patres hanc Infallibilitatem referunt in speciale Privilegium Christi Petro concessum, & illis verbis explicatum: *Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam; & tu conversus confirma fratres tuos. Pasce oves meas; cum potius ex Adversariorum explicatione dicere oportuisset: Super Ecclesiam fundabo Petrum; tu Ecclesia confirma Petrum &c.* Quæ omnia in Scripturis, & Patribus inaudita sunt, & tamen ex mente Adversariorum necessariò consequerentur.

Tertio. Patres, ut ex eorum verbis constat, loquuntur de hac Infallibilitate doctrinæ tanquam de specialissimo Petri privilegio, nulli alteri concessio. Atqui si sententiæ Pontificum non sunt certæ, & indubiæ, nisi post consensum Ecclesiæ, nihil planè speciale Petro conceditur; quis enim nescit, non Pontificis tantum, sed cujuslibet Episcopi, privatiq; Doctoris sententias certas esse, si eas Ecclesia recipiat? quid ergo plus Petro conceditur, quàm Paulo, & Jacobo, & Augustino, & Bedæ?

Quarto. Cùm dicis, Pontificum Decreta assensu Ecclesiæ fieri certa, quid intelligis nomine Ecclesiæ? particulares aliquas Ecclesias? at istæ errare omnes possunt, & à vera fide deficere, ut nimum experientiâ constat. Quomodo ergo fieri potest, ut illæ Ecclesiæ sententias Pontificum reddant infallibiles, & erroris immunes, quæ falli ipsæ, ac errare possunt? num curvum est regula recti? Si verò nomine Ecclesiæ Ecclesiam universalem intelligis, ista, ne cæco modo, velatîsque oculis doctrinæ incertæ consentiat, oportebit, quoties à Pontifice aliquid decernitur, Ecclesiam universalem, aut saltem Concilium Oecumenicum convenire, ac Pontificum Decreta examinare, utpote errori obnoxia, & sic tandem consentire; id verò falsissimum est, ut ex postea dicendis patebit, cùm quàm plurimæ hæreses à solis Pontificibus damnatæ sint, nullo Conciliorum assensu; imò Pontifices ipsis Concilijs credenda præscribebant, nec patiebantur sua Decreta in dubium vocari, ut in Regali Sacerdotio (a) ostendimus, & videri possunt epistolæ Leonis PP. præsertim 40. 41. 45. 49. 59. & acta Concilij Chalcedonensis *actione 1. & 2. & 3. & 5. & 16.* Et Evagrius l. 2. c. 4. Tantumque abest, sententias Pontificum, ut infallibiles sint, consensu Ecclesiæ in Concilijs congregatæ indigere, ut potius ipsorum Conciliorum Decreta nulla sint, nisi auctoritate Pontificum confirmantur, quod in Regali Sacerdotio (b) ostendimus. Vide interim epistolam Hadriani ad Tarasium lectam in 7. Synodo *actione 2.* Gelasium epistolâ 13. & opusculo de anathem. Tomo 2. Conciliorum, post Concilium Chalcedonense. Socratem l. 2. c. 11. & 13. Sozomenum l. 3. c. 9. Theodoretum l. 2. c. 22.

Z 3

Quinto.

(a) Regale Sacerd. fol. 314. (b) Reg. Sacerd. fol. 309.

Quind. Patres à nobis producti expressè, clarèque scribunt, teneri Ecclesias sub pœna hæresis, & schismatis Pontificum Decreta recipere, idque quia *non licet à Petra soliditate recedere*, quia à *Summo Pontifice, quasi à quodam Capite in omnia membra Christi dona diffunduntur &c.* quia Petro dictum est: *Pasce Oves meas.* Quæ omnia ostendunt, non idèo Pontificum decreta certa esse, quia ab Ecclesia recipiuntur, sed idèo recipi, & recipi debere, quia certa sunt.

Sexto. In tota historia Ecclesiastica paucissimos reperias Catholicos, qui solemnè Papæ judicio restiterint, & si restiterint, ostendit eventus, eos omnes in errore versatos esse, quod manifestum signum est, Papæ circa fidem sententias etiam ante Ecclesiæ consensum infallibiles esse; & idèo cùm post latam à Papa sententiam Concilia celebrabantur, id erat, ut hæreticorum contumaciæ mederentur (quanquam neminem hæreticorum reperias, qui non eadem audaciâ, quâ Pontificum, etiam Conciliorum Decreta respuerit) utque collatis capitibus de remedijs providerent, quibus singulæ Ecclesiæ contra hæreticorum venena munirentur; non verò ut Pontificum solemnè de Fide decretum in dubium revocarent, multòque minùs, ut abolerent, quod jam supra exemplo Chalcedonensis Concilij observavimus. Erravit S. Cyprianus, quando contra Stephani decretum rebaptizari hæreticos voluit. Erravit S. Polycarpus, aliique Asiani Episcopi, quando, licet prædicatione B. Joannis Evangelistæ recens imbuti, contra S. Anicetum, aliòsque Romanos Pontifices Pascha celebrari volebant decimâ quartâ Lunâ, quacunque die illud tandem incideret; quam ob causam S. Victor Papa omnes Asiæ Episcopos, aliòsque finitimos (quippe teste Eusebio (a) hæresis suspectos) excommunicatione ferire parabat. Et quamvis S. Jrenæus, aliique tantam severitatem haud probarent (quam tamen gravissimas ob causas Baronius necessariam fuisse contendit) nunquam tamen auctoritatem & Potestatem Pontificiam in dubium revocare ausi sunt. Hæc omnia eum in finem dicimus, ut intelligas, etiam ante consensum Ecclesiæ Pontificum sententias ratas, errorisque securas fuisse, & errasse, qui illis obstitebapt.

(a) Euseb. & Baron. ad annum 198,

Septimo. Denique, Ipsi Patres, ac etiam Galliæ Doctores sentiunt, scribuntque, omnes Christi fideles necessitate constringi, ut quæ Pontificis in causis fidei decrevisent, amplectantur, sicque manifeste supponunt, etiam ante consensum Ecclesiæ rata, & fixa esse, ac erroris expertia Pontificum Decreta, nec dependere à consensu Ecclesiæ, sed potius consensum Ecclesiæ necessariò Pontificum decretis deberi. Audi aliqua tantum Patrum testimonia, nam plura in progressu dabimus. Epistola sex Galliæ Episcoporum, quæ inter epistolas D. Bernhardi est 370. sic habet: *Nulli dubium est, quòd ea, quæ Apostolicâ firmanur auctoritate, rata semper existunt, nec alicujus possunt deinceps cavillatione mutilari.* S. Calixtus I. epist. ad omnes Galliarum Episcopos: (a) *Talibus igitur gloriantes in dicitis rogamus, ne in illis partibus contra Apostolica statuta fieri sinatis sed nostrâ sultu auctoritate, nociva compescite &c.* S. Eusebius epistolâ æquè ad omnes Galliæ Episcopos: (b) *Si amplius de talibus, aut his similibus aliquid fuerit deliberandum, celeriter ad Nos relatio dirigatur, ut pertractatâ qualitate horum, nostra, quid observari debeat, sollicitudo constituat.* S. Innocentius Papa epist. 3. ad Exuperium Episcopum Tholosanum: (c) *Et quidem dilectio tua institutum secuta prudentium ad Sedem Apostolicam referre maluit, quid de rebus dubijs custodire deberet potius, quàm usurpatione præsumptâ, quæ sibi viderentur, obtinere.* S. Zolimus epist. 8. ad Hilarium Narbonensem Episcopum: (d) *Quæ à Nobis sunt sub DEI judicio constituta, si quid contra hæc tentaveris, Catholica communionem discretus serò de illicitis ingemisces.* S. Cælestinus Papa epist. ad Episcopos Galliæ: (e) *Ad constituendum gratiam DEI satis sufficere credimus, quidquid secundum prædictas Regulas Apostolica Sedis scripta docuerunt, ut prorsus non opinemur Catholicum, quod apparuerit præfixis sententijs esse contrarium.* Patres Concilij Turonensis II. canone 20. (f) *Quis Sacerdotum contra Decreta talia, quæ à sede Apostolica processerunt, agere præsumat?* Nicolaus I. (g) *In Romana Synodo, quæ extat apud Annales Fuldenses: Si quis dogmata, mandata, interdicta, sanctiones, vel Decreta pro Catholica Fide, pro Ecclesiastica disciplina, pro correctione Fidelium, pro emendatione sceleratorum, pro interdictione imminentium, aut futurorum malorum à Sede Apostolica Præsule salubriter promul-*

gata

(a) Anno circiter CCXIX. (b) Anno circiter CCCIX. (c) Anno circiter CCCCII. (d) Anno circiter CCCCXVI. (e) Anno circiter CCCCXXIII. (f) Anno DLXX. (g) Obijt Nicolaus DCCCLXVII.

gata contempserit, anathema sit. Episcopi Galliarum in Concilio Pontigonensi can. 1. (a) *Quæ secundum sacrum suum ministerium Apostolicâ auctoritate Spirituâlis Pater noster, & universalis Papa decreverit, cum summa veneratione ab omnibus suscipiantur, & debitâ illi obedientiâ in omnibus observentur.* Denique (ut alia quàm plurima omitam, quæ videri possunt apud eruditissimum Cardinalem Aguirre, qui tam præclare, solideque hoc argumentum prosecutus est, ut credam, omnibus gloriam præreptam esse, aliquid melius, fortiùsque scribendi, & reverâ quiddid de auctoritate Pontificia Bellarminus, alijque collegerunt, umbra est, si ad hunc solem conferantur) Gallie Episcopi novissimè, hoc est anno MDCLIII. literis decimâ nonâ Julij ad Innocentium X. datis: *Judicia, inquirunt, pro sancienda regula Fidei à summis Pontificibus lata super Episcoporum consultatione (sive suam in actis Relationis sententiam ponant, sive omitant) divinâ aequè ac summâ per universam Ecclesiam auctoritate niti, cui Christiani omnes ex officio ipsius quoque mentis obsequium præstare tenentur. Eâ nos quòque sententiâ ac fide imbuti &c.* Quid potuit clarius, & manifestius à Gallis dici? Nota præsertim illa verba: *Summâ ac divinâ auctoritate niti.* Si ergo etiam ex Gallicane Ecclesie sententia Pontificum Decreta à nullo mutari, violarique possunt, sed ea sub pœna Anathematis recipere, ac observare tenentur, sequitur evidentissimè, etiam ante consensum Ecclesie infallibilia & certissima esse, alioquin liberum esset ea aut amplecti, aut respuere. Et reverâ cum Illustrissimi Episcopi in ultimo Parisiensi Conventu declarârunt: *Non esse Pontificis irreformabile Judicium, nisi Ecclesie consensus accesserit, id planè non ob aliam causam fecere, quàm ut liberè postea, quæ Innocentius XI. contra Regaliam decreverat, effugere possent, prætextu erroris; quippe prima cura est Reo sententiam formidanti, contra Judicis auctoritatem excipere.* Ut planè & ex natura rei, & ex adversariorum intentione idem sit, præsertim in rebus fidei, falli Pontificem posse, & non teneri Ecclesiam obedire. Quis enim obediât præcipienti impossibilia? at impossibile est, ut fide divinâ credas, quod est dubium & incertum, cum Fides Divina sit de rebus certis & indubijs.

III. tertio. Exortâ aliquâ de rebus fidei quæstione, ut Catholici

(a) Anno DCCCLXXVI.